

KURÝR

trampskú
občasník 1977

TAK CO?
UZ TO?
ZAS DE?

Kamarádi, kamarádky!

-2-

Opět se vám hlásí KURÝR, tentokrát ovšem už v "kabátě" formátu A5 a ne již coby měsíčník jihlavských trampů, ale jako trampský občasník. Potíže, které zřejmě budou mít delšího trvání, nedovolují redakci, aby vydávala měsíčník. Rovněž nemůže dát nikdo z redakce slovo trampa, že se nám podaří vydat KURÝRA č. 7 v příštím čtvrtletí. Budeme však velmi rádi, když nám pošlete své příspěvky, z nichž se určitě časem alespoň ty dobré do KURÝRA dostanou.

Dochází i k některým změnám v obsahu. Prozatím vypouštíme seriál OD RENESANCE K TRAMPINGU, protože by byl značně rozkouskován. Písničky nebudeme uveřejňovat v každém čísle, ale pouze sporadicky. Chceme především uveřejňovat trampskou povídkovou a poetickou tvorbu a zajímavé příspěvky, které budou např. řešit konkrétní nápaďy na ochranu přírody a životního prostředí, které budou hodnotit, ať v kladném či záporném smyslu problémy trampského soužití s masťnáky, hajnými, apod. KURÝR se chce tedy stát určitou trampskou tribunou či hlasatelem, ne již tedy aktuálním měsíčním informáterem. Vyplývá to z výše uvedených slov o "neschopnosti" redakce zajistit jeho pravidelné výtisky.

I nadále si však redakce přeje především jedno jediné - aby se KURÝR dostal mezi široké trampstvo, aby zkrátka nezůstal ležákem ve sbírce některého kamaráda-sběratele.

Každé "zablokované" číslo /výtisk/ je vážným úbytkem, protože nemůžeme vydávat více než deset výtisků.

Měj to proto, čtenáři i čtenářko trampských řádků, na paměti a pošli po přečtení číslo zase o štaci dál. A pokud budeš chtět přispět do společné mlynice, zašli svůj příspěvek na starou adresu redakce, která je uveřejněna na titulní stránce "nultého" čísla KURÝRA.

Tatrick

REPORTÁŽ ZE ZEMĚ ZELAPUC

Sonny

T.O. OLD ZÁLESÁK • HAVÍŘOV

•3•

V té zemi žili lidé, mající stejné obyčeje a mluvící stejnou řečí. Pokud pracovali v továrně nebo se lopotili na poli, nebylo mezi nimi skoro rozdílu. Zato ke konci týdne se s nimi udála podivná změna. Jedni oblékli své nejlepší šaty, seřadili rodinný klan a procházeli se po městech za hovoru o všedních radostech i starostech, popřípadě dělali TO i ONO a dohromady NIC.

Ti druzí v tutéž dobu oblékli jakousi svou uniformu, která sice měla daleko ke stejnokroji - tak byla různorodá -, ale podle níž jsi každého z nich lehce poznal, zabalili pár nezbytností a vytratili se na svá místa v lesích a horách. Typickou barvou jejich oděvu byla zelená, snad již z tradice. Byli proto nazýváni Zelenáky. Oni sami nazývali své rivaly snad ještě potupněji - Pucovanými.

Zkrátka - když si navlekli ti to a tamti ono, jakoby kouzelným proutkem mávl - vypukl svár. Nedávali si sice na potkání do nosu ani si na ulici nenadávali hovězími jmény, ale kde mohli, tam tomu druhému něco špatného provedli. Zelenáci dělali kousky trochu divočejší, protože to už bylo v jejich drsnácké přírodní povaze; Pucovaní sice byli váhavější, ale jejich odvety byly častější a i oni se - bylo-li jich víc - dovedli pěkně rozšoupnout. Tak to šlo řadu let v různých naschválech a motanicích, jež neměly smyslu, až jednou řekl až jednou řekl Pánbůh: "Dost ! Však vy ještě uvidíte ! Jedni jako druzí !!!"

A přišla bída na počestné Pucované. Vyšli jednoho rána do ulic, ale nemohli udělat nic po svém, do všeho jakoby tě nutil, jako bys musel, jako by ti někdo seděl za krkem. Inu, vzal jim Pánbůh VOLNOST.

"Stojí to dneska za pendrek", bručel si Pucovanej Dorada. "Lidi sou na sebe jak psi... Zajdu si na pivo s Kabrhouskem, to je parták stará..." Jenže parták stará Kabrhousek divže nepřirazil Doradovi dveře před nosem, že nemá čas, že má moc práce a kampak vůbec s něčím takovým na něj, má přece taky

ročinu...a praskl dveřmi nadobro, ani sbohem
neřekl. Inu, zmizelo KAMARÁDSTVÍ.

A když vyšel Dorada ven, byli lidi kolem
celí nesví a i jemu bylo něco divné, až pak
naráz zjistil oo - nikde ani travičky, stromy
zmizely, obloha se zatáhla, místo skupinky ke-
řů před MNV jen holá díra a z potoka, co si
to šinul kolem, jenom prázdná strouha. Zkrátka
a dobře - zmizela PŘÍRODA.

A tak se ztratilo ještě pár jiných věcí
jako dálky, lesy, písničky a oheň a Pucování
zjistili, že to všechno není jenom tak samo
sebou, že se někde asi stala chyba, že se něco
popletlo a začali koumat co, kde a jak. A když
nemohli nic očividného najít, došlo jim, že
když to není venku, že to bude asi uvnitř.
A prozkoumali své vlastní nitro a brzy přišli
na to, nač měli přijít už dávno a po kraji se
rozlehly prosby k Pánubohu, aby dal zase vše
do pořádku, že si přáště dají dobrý pozor, aby
se víc už nikdy nic takového nestalo.

Tou dobou táhly po kraji různé skupinky
Zelenáků a vedlo se jim podobně jako té, kte-
rá se už těšila, že se konečně v tom dusném
odpoledni dostane k trati. Jenže chyba lávky -
místo trati jen spálený pruh země a nikde
nic, ani domek přednosty, ani návěstidlo, natož
ten bufet, ve kterém si chtěli dát pivo. "No co je tohle?", řekli si, "tohle
jsme ještě vážně neviděli! Ale co je horší - domů budeme šlapat pěšky..."
A tak šli a jak jdou, vidí, že nikde kolem žádný chaty, kterých zde bývalo
plno, žádný silnice, ani telegrafní tyče, no nic, nic, nic. Říkali si, že doma
budou koukat, až jim tohle všechno budou vysvětlovat, jenže když přišli domů,

KIMO - TO OLD ZÁLESÁK - HAVÍŘOV

koukali sami. Město nikde, po domech jakoby se země slehla, pusto a prázdno a přitom není možno se domnívat, že jsme zabloudili, poznáváme to tady docela přesně, tyhlety skály, to je přece naše ulice a ta nejvyšší se tyčí tam, co stál ten nověj věžák. Páni, vždyť ono je to město snad zakletý, hele, vyndej foťák a ty mapu a koukneme se, kde to jsme. Jenže místo foťáku se objeví poleno a místo mapy kůra. Zkrátka, hoši, přišli jste o CIVILIZACI.

Jelikož však Zelenáci nebyli žádní uřňukanci a bábovky, usadili se tam, že jako přenocují a pak se uvidí. Jenže během krátké doby zjistili, že se sirky lámou, konzervy kazí a začíná být nepříjemně chladno. Byli ovšem zvyklí si v nouzi pomoci a chtěli se aspoň s tím co mají zařídit co nejlépe, ale zjistili, že to půjde těžce, zvlášť když místo nožů se jim houpaly u pasu pazourkové škrabky a šerif vytáhl z usárny místo kanadky kamenný mlat, jako by mu jej daroval sám vůdce tlupy Mamutík.

Ještě se však nechtěli dát lehce, ale brzy poznali, že je zle, poněvadž Pánbůh jim odepřel TEPLO, POCHODLÍ a BEZPEČÍ a -světe div se- i HYGIENU, kterou každěj skalní Zelenák stavěl v žebříčku potřeb až na poslední místo, jenže teď pot svědil a kousal a škrabej se jak a kde chceš, nic to nepomohlo. A protože ani Zelenáci nebyli hloupí, přišli záhy na to, na co už přišli i Pucovaní a dali se taky na pokání...

Jenže Pánbůh věděl, že nesmí brzy povolit, aby si lidé dole nemysleli, že ho zas někdy přistě opijí několika vzlyky a tak je nechal, jen ať se ještě nějakou chvíli v té své bezradnosti škvaří. A těm dole už opravdu nebylo do smíchu; vždyť to vypadalo na konec světa a proto přestali bědovat a každý si jen tak v duchu řekl, že ať se děje cokoli, nebude se už nikdy těm druhým smát a pošťovat je a provokovat a podrážet a nadávat jim pro to, co vyznávají, protože i když se mu to zdá jakkoliv směšný, přece jen je i jemu samotnému špatně, když to nemá. A teprve když si všichni v té zemi tohleto rekli a ještě jednou v duchu zopakovali, aby na to ani v budoucnu

nezapomněli, usmál se Pánbůh do bíbra a mávl rukou, takže do rána bylo zase všechno oukej a život se vrátil do starých kolejí. -6-

Ale jedna změna se přece jen čas od času udála : rozdíl mezi Pucovníky a Zelenáky sice zůstal, ale občas brávali jedni druhé do hor nebo naopak ti druzí obětovali sem tam nějakou neděli a zůstali dole a to proto, že si uvědomili, že ti druzí jsou taky lidé, a že i u nich se mohou něčemu přiučit. A Pánbůh na to koukal z mraků tak spokojeně, že úplně zapomněl, že by něco takového mohl provést i v jedné malé středoevropské zemi.

UNIVERZÁLNÍ TRAMPSKÝ KALENDÁŘ

Kamarád Senor - což je svým způsobem i ten nejmenší - velmi kvalitní tramp. Stejně časů - před výročí Jacka Londona - přišel s tím, že by nemuselo být marné vydat něco jako trampský kalendář. Zkrátka - co den, to přezdívk. Za pomoci kamarádů i kamarádek z jihlavských T.O. Hvězda severu a T.O. Zlatý západ se mu zanedlouho podařilo shromáždit tolik přezdívek, že jimi vyplnil kolonky všech dní v roce. A tak jsme začali kalendář připravovat. Ale co se nestalo ? Na Senorovu adresu i na adresu redakce KURÝRA začala docházet další řada přezdívek od kamarádstva ze všech koutů naší vlasti. Došlo jich dost, ale ne zase tolik, aby byl kalendář dvojnásobně plný. Proto jsme odložili vydání na pozdější dobu a obracíme se na čtenáře KURÝRA - není ve vaší osadě, partě, mezi trampy-samotáři i ostatními "tuláky po hvězdách" některá zajímavá přezdívk, kterou by byla škoda v kalendáři vynechat ? Pokud je, zašlete ji na adresu KURÝRA nebo kamarádům ze jmenovaných osad. Přispějete tím k vydání originálního kalendáře trampů a zajistíte vás potěší, když i vaše přezdívk bude mít svůj den.

O vydání kalendáře budeme včas v tomto občasníku informovat. Redakce

OBRAZÁRNA AMO

T.O. OLD ZÁLESÁK
HAVÍŘOV

Noříme se do čeřících se vln.
Utíkáme před nezbednými nitěmi
slunečního krále,
jež nás omotávají a svazují.

Potápíme své myšlenky,
očisťujeme svou duši,
své tělo,

zmožené cestou
od toho dlouhého hledání
starého, zapomenutého ráje.
Od neustálého hledání nového,
radostnějšího,
pravdivějšího.

Nyní, o kousek dál,
změnění
neustálým bojem,
koloběhem života,
měnícím se obrazem,
prohlížíme galerii
svých trampských děl.

MOJE GENERACE

• 7 •

Kabrátek, L.S. Pilsen

Moje generace
je narozena v intermezzu
mezi II. a III. světovou válkou.

Moje generace
tápe v džínsové uniformě
mezi optimismem a pesimismem,
lyrikou a prózou,
mezi The Beatles a P.I. Čajkovským,
mezi Kennedym a Leninem,
Masarykem a Mao-Ce-Tungem,
mezi životními zásadami
jedince a společnosti,
mezi něhou a cynismem.

Moje generace
touží po míru a lásce,
ale je nucena
připravit se
na obranu proti zbraním hromadného ničení.

Ach, má generace,
která se bázlivě dotýkáš hvězd,
kdo se vyzná ve tvé složité duši,
vychovávané k odhodlání zachraňovat,
k otrlosti při vraždění ?

slyšíte nás ?

BELGIE, T.S. JIHLAVA

•8•

Slyšíte nás, ztroskotance života ???

Slyšíte výkřiky, které s plynoucími léty stále alábnou, až dohasnou v prachu smrti ?

Žijeme na periférii společenství, které námi pohrdá jako my jím. Naše prosby bolí víc než kopance, které jsou nám odpovědí.

Slyšíte tu krev ?

Bouří a pění v našich žilách jako dravá řeka.

Slyšíte, vy Lidé s velkým L ?

Slyšíte, jak se vám smrt směje ?

Uvězněte ji, svažte, vždyť odhaluje vaši bezmocnost. Odtrhuje vám od úst nektar i božskou ambrodu.

Pohrdáte námi, kteří jsme ztroskotali na útesech vaší pomyslné úrovně. Slyšíte kroky ?

Kam odchází zrak, jenž chvíli spočinul na bolesti ?

Slyšíte řinčení ?

Proč se láska zmitá v poutech a kolem nohou má omotané řetězy, když tak málo navštěvuje vaše chudá srdce ?

S l y š í t e ??? O d p o v ě z t e !!!

Proč se vás ptám, když vím, že jste ozbrojeni flegmatickou hluchotou ?

P ř e s t o - s l y š í t e !

Já - jeden ze ztroskotanců - se vám

s m ě j í !!!!!

KURÝR - trampský občasník+++toto číslo vyšlo v prvním čtvrtletí roku 1977 nákladem 10 výt.++
redakční rada : Patrick, Belgie, Hroch+++občasník je zdarma - neprodejný++upozornění: příspěv-
ky, uveřejněné v KURÝRU nejsou honorovány, nevyžádané redakce nevrací++napište nám i vy, ka-
marádi a kamarádky+++KURÝR bude vycházet častěji a polektně